

Primăria Mărgineni Județul Bacău

Istoricul localitatii

2011-10-03 13:43:18

Comuna Mărgineni, cu satele ei componente, are o importanță economică și istorică deosebită prin așezarea sa, prin descoperirile arheologice făcute, cât și prin evenimentele care s-au petrecut de-a lungul anilor pe aceste pământuri.

Astfel, pe teritoriul comunei Mărgineni, mai precis la așezarea arheologică "Cetașua", s-a descoperit primul chip al unui băcăuan, ce-i drept, din lut, descoperit cu câteva ani în urmă, în prezent expus la Muzeul de Istorie Bacău.

Tot aici a fost descoperit și un frumos vas din lut, precum și alte obiecte din perioada neolitică.

În documentele vremii este menționat faptul că exista în centrul comunei, Curtea domnească a boierului Ștefan Ruset, care la anul 1711 a fost atacată de circa 100 de ostași polonezi, care erau bine înarmați, aceștia venind din Raiua turcească Bendei, mergând spre casa lor în Polonia.

După lupte crâncene, care au durat zile, aceștia au fost luați prizonieri și duși la Iași, iar în semn de apreciere, domnitorul Mavrocordat a dăruit lui Ștefan Ruset și fiului său Manolache o pereche de pistoale ferecate în argint și un ceasornic, care au stat la Curtea Boierească până la 1716.

Sătenii nu au uitat acest eveniment și au dat unui rau denumirea de Paraul Lesilor.

Ca obiectiv al patrimoniului național este atestarea documentară a unui sat din Mărgineni la data de 15.03.1489, satul Trebes, dar acesta exista încă din secolul al XIV-lea. Din documentele care atestau existența acestui sat reiese că au fost practic două sate și anume Trebesul de Sus, respectiv actualul Trebes și Trebesul de Jos actualul sat Barati.

Satul Barati apare pe la 1776 cu circa 150 de suflete.

În 1835 satul Luncași apare cu 130 de case, iar la 1872, avea 960 de locuitori, ca în anul 1912 satul să figureze cu 662 locuitori.

În anul 1864 apare satul Livezii Luncași, până în anul 1895, care apoi se contopește cu satul Podis.

Ca obiective și monumente ale naturii cu importanță deosebită apare Rezervația forestieră Arsura care are o suprafață de 35,50 ha și care face parte din parcela 21 P 11.406, fond forestier administrat de Ocolul Silvic Fantanele și este situat pe teritoriul comunei Mărgineni.

În primăvara anului 1964, cu prilejul plantării unei livezi pe dealul Cichindel din Mărgineni s-a descoperit un mormant getic timpuriu de incineratie. Urna mormantului a fost recuperată aproape în întregime și restaurată. În prezent se află în expoziția muzeului din Bacău.

Când a fost descoperită, urna conținea oase calcinate care s-au împrăștiat. Langă urnă se afla încă un vas din care s-au mai recuperat doar fundul, lucrat cu mâna. Din această cauză nu putem ști cărui tip îi aparține. Urna este lucrată cu mâna din pastă cărămidie brun-deschisă, poroasă. Suprafața exterioară a fost netezită. Pe linia diametrului maxim are 4 manere-apucători plate.

În partea superioară, sub margine, în spațiul dintre cele două manere se află câte un buton mic rotund care completează ornamentica vasului. Urna are înălțimea de 25,5 cm, diametrul gurii de 22,5 cm și diametrul fundului de 12,5 cm. Se încadrează în tipul vaselor sac.

Urna descoperită pe dealul Cichindel din Mărgineni marchează existența unei necropole getice timpurii noi în Moldova, care mai poate fi explorată. Ea este situată pe dealul aflat în spatele vechiului Cămin Cultural din Mărgineni. La circa 3 km spre nord de această necropolă, pe dealul Cetașua din Trebes aflat la confluența paraului Trebes cu Carligata, în anul 1956 a fost descoperită o așezare aparținând culturii Cucuteni.

Conținutul urnei este reprezentat de peste 380 fragmente de oase incinerate și calcinate, de dimensiuni de până la 6-8 cm, aparținând unui individ de constituție relativă robustă, judecând după grosimea oaselor lungi, și reliefulurile de inserție musculară bine dezvoltate. Grupa de vârstă este adult-matur, după structura celor două capete femurale prezente, pe care nu se mai vede deloc desenul liniei de creștere.

De asemenea, și gradul de complicare și sinostozare a porțiunilor suturale ale fragmentelor craniene prezente, pledează în favoarea aceleiași grupe de vârstă. Constituția robustă este specifică sexului masculin.

Caracterul arderii: rug mic sau mijlociu, cu foc nu prea puternic, întrucât puține fragmente osoase sunt calcinate, majoritatea fiind incinerate, de culoare neagră-cenușie, cu puține plesnituri și deformări caracteristice unei arderi care depășește temperatura de 800 grade Celsius. În privința caracteristicilor rituale, notăm adunarea îngrijită a fragmentelor osoase, în sensul că toate părțile scheletului sunt reprezentate: 28 fragmente craniene, capete și diafize humerale, capete și diafize femurale, coaste, fragmente de diafize tibiale și peroniene.

Nu sunt prezente oseminte de la vreo ofrandă animală. În vara anului 1967, locuitorii Jan David și Iuga Petru au descoperit cu totul întâmplător, pe când se întorceau de pe câmp, în punctul numit Vulpea, de pe raza comunei Luncani, un varf de lance din silex. Punctul unde a fost descoperit varful de lance se află în stanga soselei Bacău - Moinesti.

Varful este confecționat din silex de culoare cenușiu închis. Are lungimea de 17 cm, lățimea la baza de 3,8 cm, iar a pedunculului de 3 cm. Este prelucrat în tehnica aschierii plate de suprafață cu desprinderi dispuse neregulat, îndeosebi spre mijlocul fetelor, și retusat pe ambele laturi, inclusiv pedunculul, cu retuse laterale obținute prin presiune.

Varful, care a fost destul de subțire, se crede că nu depășea un cm, a fost rupt de către descoperitori. Pedunculul se detașează net de restul varfului și reprezintă aproape o treime din lungimea piesei.

Varful de lance nu poate fi legat de vreo stațiune din apropiere deoarece nu se cunosc până în prezent alte descoperiri pe raza comunei Luncani. În schimb, în țara se mai cunosc încă două descoperiri de acest gen, una în județul Neamș și cealaltă în Botosani.

Cunoașterea existenței așezării ca unitate administrativ - teritorială de-a lungul timpului, a fost reconstituită din prezentele atestări în teren ale epocii neolitice, civilizației geto - dacice, dacice - carpatice, cu continuitate în spațiul romanității răsăritene menționate începând cu secolul IX.

Meleagurile Marginenilor au fost locuite din vechi timpuri. Faptul este confirmat de înscrisuri și marturii istorice privind începuturile acestora ca așezări satelor. Populația era organizată în sate și catune. Satele comunei Margineni făceau parte, ca formă de organizare teritorială, din ocolul domnesc Bacău.

Ocupația de bază a populației era agricultura și creșterea vitelor, viticultura, meșteșugurile.

- Satul Margineni - este atestat ca așezare în 1619 odată cu începuturile curții boieresti a lui Manolache Ruset;
- Satul Tudora - este atestat în 1409 și menționat ca hotar (azi disparut);
- Satul Secatura (azi Padureni) atestat în 1560;
- Satul Triabas sau Trebes atestat în 1489;
- Satul Trebesul de jos (azi Barași) atestat în 1570.

În secolul XIX pe teritoriul actualei comunei Margineni erau mai multe comune rurale:

- Margineni - Munteni cu 4 catune ;
- Luncani cu 4 catune. Se semnalează prezența satului Slatina ce ulterior dispare ca așezare. Interesant este fenomenul de reformare a lui în jurul izvorului sărat existent în perioada 1990 -1999, dar cu caracter de vacanță.
- Slobozia - Luncani (azi Podis);
- Margineni - Osebiti (azi Barași);